

Forløb blev Blandingen prøvet med Hensyn til Ammoniaken paa den Maade, at man overgød den med en Kaliopløsning, hvorved øieblikkelig den for Ammoniaken eiendommelige karakteristiske Lugt udviklede sig; man holdt fremdeles over den med Kaliopløsning overgødte Blanding en med Saltsyre fugtet Glasstang, hvorved der øieblikkelig dannede sig en hvid Lauge (af Chlorammonium). Enhver practisk Landmand vil selv kunne overbevise sig herom.

Skotsk Fremgangsmaade ved Tilberedelsen af flydende Gjødning.

Denne Fremgangsmaade bestaaer i det Væsentlige deri, at den fra Stalbe, Møddinger, saavelsom fra andre Steder løbende Urin ved Hjælp af underjordiske Rør bliver ledet i store Gruber, som holdes lukkede med Trælaag. I en anden Grube, som findes umiddelbart derved, men som er aaben og har en Dybde af omtrent 30—40 Centimeter, kaster man Træs og Tørvefulsasse, Excrementerne fra Hønselusene og Dueflagene, leder ved Hjælp af en Sugepumpe, som er anbragt ved den første Grube, den flydende Urin over denne Blanding, saasnart Gruben er bleven temmelig fuld deraf, og lader saamegen Urin løbe deri, som Gruben i det Hele taget formaaer at rumme. Det Hele maa nu røres godt om imellem hinanden saalænge, indtil det har antaget en ligeartet Grødconsistenz. Idet man nu fra Tid til anden gøder Jorden med denne Gjødning,

undgaaer man, at Gruben bliver ganske fuld, og paa denne Maade bliver der altid Plads nok i Gruben til efterhaanden at tilberede Gjødning i den. Da Urinen strax benyttes, har den ikke Tid til at decomponeres, og naar den engang er blandet med de ovenomtalte Substantser, holder den sig i meget lang Tid uden at tabe sin Evne til at bruges, saa at man i Saaetiden ogsaa kan anvende den i tør Tilstand som pulveriseret Gjødning.

Ogsaa betjener man sig i Skotland af det fra Slagterierne afløbende Blod og andet lignende Affald som Gjødningsmidler, og Landmændene, som kjøbe det for en meget ringe Priis, lade heller ikke den mindste Smule deraf gaae ubenyttet bort.

Forestaaende Stykke er udtaget af „Jahrbuch für ökonomische Chemie, 1ster Jahrgang, v. Prof. Dr. W. Artus i Jena,“ som herved bemærker Følgende: At Urinen ikke decomponeres, og navnlig ikke paa denne Maade, betvivle vi, ja Urinstoffet saavel som de andre organiske Bestanddele i Urinen ville altid decomponeres, naar Massen ikke siebliffelig udsættes for Frysepunktet. Desuden er Urinens og navnlig Urinstoffets Decomposition en nødvendig Betingelse, da Urinstoffet som saadant i og for sig ikke assimileres af Planterne, men kun consumeres af dem, naar det er forvandlet til kulsuur Ammoniak.
